

מפרכם לנחת. וכלא חיתא שבעודי
במעו חמו לומדין עמו כל התורה.
אלא הפי הוא שלא היה יכול לסבול
הריח רע של עשו וחשיב צחרגוס
ודתקן צגי כף ביינו שהי' לר לו
מפני ריח רע של שכנו. וזהו מ"ש
אגרא דכלה דוחקא. כלל הוא לשון
חשוקה מלשון כללה נפשי. שהשכר של
המשחוקק להשי"ת הוא מה שדוחק
לו על מה שמונעים אותו מזו החשוקה
כמוצן.

(ו) ויהי עשו איש יודע ליד איש
שדה. למד כי צ"פ איש. שאם היה
נאמר עשו (איש) יודע ליד הו"א
שנולד רק לדעת עניני לידה ולא כן
הדבר שנולד כמו כל הנשים והיה לו
יכולת להיות איש בר דעת וחתך דעתו
צעניני לידה. כן פי' איש שדה שהיה
יכול להיות איש דעת וירד להיות צעל
שדה. ויעקב חתך צחינת איש שלו
שהי' צאורלי נדיקים ציחמ"ד שם
ועבר.

(ז) ויעקב איש חס יושב אוהלים
צחרגוס משמש בית אולפנא וצחיצ"ע
חצו אולפן. שחוב"ן ארוכה מארץ.
כל מה שמקבל שוקק יותר להכניס
חוב"ק עוד בלבו כפירוש הבעש"ט
ז"ל עה"פ שש חכמי וגו' כמוצא שלל
רב. אף שמקבל ומכניס כל מה
שאפשר. מלטער שנשאר עוד מה שאין
יכולתו לקבל. זהו יושב אוהלים. אוהל
אי חלק החוב"ק שזוכה. חלק צי' אוהל
ששוקק ליכנוס בו גודל החשוקה לקבל
חוך לבו יקר מאוד ע"כ לא יבזבז כל
עוצד ד' שיהיה בו חשוקת התלהבות
שיזכה להידבק דביקות אמיתי בצורה
יתצ"ש.

(ח) ויאבהב ילחק את עשו כי
לד צפיו. צחרגוס ארי מלידי הוב
אכיל מה שאכל ילחק מצחיח עשו
חמיד י"ל שסצר כמ"ד אין שחיטה
לעוף מה"ת. עוד י"ל שמה שקי"ל

מומר לע"ז הוא מומר לכה"ת זהו
רק אחר שקבלנו החוב"ק. ועון זה
מבדיל מכל החוב"ק. וקודם מ"ת
הגם שקיימו החוב"ק. היה זה העון
כמו שאר עון יחידי ומומר לד"א אין
מומר לכה"ת. ועיקר הטעם מה שלא
הכיר בו ילחק אע"ה מפני שמכל
מלוא נצח מלאך ומגודל זכירותו
צכיבוד אב נכנס עמו תמיד אותו
המלאך. וכן בכל עת שהלך להשתדל
צעניני כיבוד אב אותו מלאך השתחף
עמו. ומוצן כשעושה מלאך עם אדם
מעשה אחד מסתמא המלאך יכול
יותר מאדם והוי כמו זה יכול זה
ח"י מתייחס כל המעשה להיכול שכן
הכלכה. וי"ל כגון שצדק חן וזרקה
לשחוט דרך הליכחה עוף או חיה
שהיה מלד כח עשו שחפרח החן מאה
אמה ופעל המלאך שחפרח חלק אמות.
וכן הרחיק הצעל חי כ"כ. נמצא
שהעיקר היה פעולת המלאך ונקרא
עשו מסייע שאין בו ממש כמו אותו
שאינו יכול מסייע להיכול. חצל ציוס
זה שצולצלו את עשו משמים כדאיתא
בחיוצ"ע י"ל צעת שינא מפי ילחק הוב
גביר וגו' זכה יעקב גם למלאך. הני"ל
כמחז"ל זכה נועל חלקו וחלק חצירו.
לכך נד כלצ לעשות מטעמים מה שלא
עשה כן מעודו. שהמלאך נתרחק ממנו.
לכך הרגיש אצלו ריח גיהנם נכנס
עמו כנ"ל.

(ט) ויבוא עשו וגו' והוא עיף.
מלח והוא לכאורה מיוחד. י"ל שצח
לרמו על חלק חלקי ממעל הנשמה
שצקצו שנמשכה ע"י ילחק אע"ה
כדרש חז"ל על הוא רומז על אחד
המיוחד יתצ"ש הוא עיף ממעשים
רעים שעשה עשו כדאיתא צמדרש פי'
צח כל צריח' שמים אינם יגיע' לפניו
יתצ"ש צמי אני יגע צמכעים לפני
צדצרים צטלים כו'.

(י) הליציטני וגו' האדם האדם

שפתי

פרשת תולדות

צדיק

פא

וגוי צחמח יש אדם עפר מאדמה גרוע מכל הברואים כדאיתא במדרש נא זכה אומרים לו יתוש קדמך. ויש אדם כדרש חז"ל ע"פ טוב מאד זה אדם אחוון ^{אחיו} דין דין. זהו צחינה אדמה לעליון. שהגשמה עיקר אמר עשו שילעוט צו צי צחי הנ"ל כמאמר עולם שאין רשע שצט צעורה"ז רק שגדמה לו שיזכה גם לעה"ב. ע"ז אמר יעקב אבינו ע"ה מכרה כפירושו מו"ז ז"ל שימכור הראשית שלו נילון רליחה. וישפיל בכל עוז אז יש תקוה. אכן צו הצבורה דלולא זאת הי' זוכה לשכר עכ"פ כצני חת כדאי במד"ר בפרשת חיי שצברו מקחו של צדיק אך הקשה ערפו לצל הכנה ומכר צדיו.

(יא) הלעיטני נא במדרש כהדא דתן חין אובסין את הגמל אבל מלעיטין. הענין הוא שטיקת הוא עצורה ויגיעה. ואף צפת שצא התעוררות טוב לא יניחה רק לעבוד ולייגע עצמו זה ולהציא צחוק לצו שטיקת הוא הלצ וזה היה הענין בעשו ג"כ שאמר הלעיטני נא שעשו היה צו לפעמים מחשבה טובה כמו"ש בספרים טעם על שגפל ראשו למערה משום שהראש היה טוב אך לא היה רוצה לעבוד להכניס החשק צחוק לצו ג"כ. וזה שאמר הלעיטני נא לשון הלעטה מנינו אלל גמל. ופירושו אף שאין צריך עתה לאכילה רק מלעיטין איתו על אחר זמן כמו גמל כמו"ש. ועשו היה רוצה ג"כ לעבוד צדק זה שיעקב ילעוט צו ולא יטערך לעבוד. ואמר לו יעקב שאי אפשר להיות צדק זה לפיכך לא מנינו אחר כך לשון הלעטה רק ויעקב נתן כו' כנ"ל.

(יב) ויעקב נתן לעשו לחם וניזד עדשים וגוי. יש לדקדק שיעקב אע"ה קיים כל התוכ"ק ועשו דרש רק מן האדום למה הוסיף לחם ולא חשש על לא תחנם. אולי במקום שנתן לחם מיעט

בעדשים. ובממון היו שוים. רק לא רצה למלא תאוותו להלעיטו מן האדם לצד כמו שאובסין גמל כי בלחם נעשה כמה מלוח לקט שו"פ ותרומה מעשר חלה. חשצ כשיאכל הלחם הזה ייטב לבו והכחוצ מפרסם רשעתו אף כי ויאכל וישת. ומ"מ ויצו עשו את הצבורה נראה שזהו רצותא אף שאכל מלחם הצדיק מ"מ עמד צרעתו במקדש ויעקב אע"ה רצה לעשות לו טובה ע"י נתינת לחם כאשר שמעתי שזקני מו"ר הקדוש זצ"ל תירץ דרך החסידים שטועמין תיכף אחר התפלה אמר שצחילה מייגע עצמו שיהיה צחי ידע שור קונהו. ואם לא זכה כ"כ מחפש שיהיה עכ"פ חמור היודע אצום בעליו. כן נתן לו מאכל לחם אשר ביכולת להאיר צו נילון התעוררות לטוב וזהו טעם דרך רצותיו הקדושים ליתן משוריי מאכלים לפעול (צו) ג"כ התעוררות הזה כאשר מנינו שאאע"ה לימד להאורחים לצרך צרהמ"ז ולא מנינו שצרכו צרכה קודם האכילה. אכן אחר שאכלו וניזונו מלחמו נחצרך ונחצרך לצבם והיה יכול ללמדם צרהמ"ז וע"ז רמז שאמר להאורחים סעדו לצבם וגוי תצבורו. כי אחר שיתחזק חיות שלהם צמאלו וילמדם שיכירו המזין האמיתי. אח"כ יוכלו לעבור צעורה"ז. וכן מנינו אלל דוד המלך ע"ה והיית צאכלי שולחני וכן איתא במדרש קרח צהצחת כ"ד מחנות כהונה ממותר פתורי את אכיל וכן אי' במדרש ר' ינאי שאל להאורח צמה זכית דאכלית על פתורי ע"ש.

(יג) ויאכל וישת. הא לא נזכר שנתן לו יעקב משקה לשחות. ואי שחי שותה ממשקה שלו מה משמיענו צזה משחיתו. ואולי דעל נזיד עדשים שייד לשון שחיה כיון שאמר הלעיטני עשה אותו מידי דשחיה וכדאי בגמרא המחה את החלב כו' ונפש לרבות